

[Arne Bertelsen.]

kreds, hvor udskrivningschefen, som også er jurist, var en ualmindelig dygtig og ualmindelig tålmodig mand. Man ekspe-derede mange, mange værnepligtige, og så kom der en militærnægter, og det tog den samme tid som 30 eller 40 almindelige værnepligtige. Man gjorde et ærligt forsøg på at finde ud af, om ønsket om at nægte at gøre almindelig militær tjeneste bundede i en ægte overbevisning, og jeg må sige, at jeg følte mig ikke altid overbevist der-om. Det er meget svært at forstå, at de unge mennesker, som ikke vil deltage i virkelig militær tjeneste, ikke kan tænke sig, som det altid blev foreslået dem, at deltage i hjælpetjeneste af en eller anden art, derunder sanitær hjælpetjeneste. Det er meget vanskeligt at fatte, at man i kraft af sine mærkelige overbevisninger ikke kan tænke sig at hjælpe lægerne i en given situation.

Jeg tror, det er meget afgørende, at man ikke gør tjenesten for militærnægtere lettere end tjenesten for dem, der virkelig vil op-fulde deres pligt mod landet. På den anden side er jeg ganske enig med de ordførere, som har gjort sig til talsmænd for, at militærnægterne, hvad enten de så er ægte eller ikke rigtig ægte — de er ikke alle rigtig ægte — får en fornuftig beskæftigelse, en beskæftigelse, som har betydning for vort samfund og måske også en opdragende betydning for den enkelte person.

Indenrigsministeren (Hans R. Knudsen): Jeg har ikke særlig mange bemærkninger i anledning af den debat, der nu er ført om det foreliggende lovforslag. Jeg har forstået hovedparten af ordførerne sådan, at der ikke i almindelighed er nogen stemning for, at de vilkår, der gælder for de civile arbejdspligtige, skal lempes, som det er foreslået.

Jeg bemærkede, at ordføreren for forslags-stillerne, det ærede medlem hr. O. Mathiasen, sagde, at ingen af militærnægterne ønsker en lempeligere ordning. Jeg synes, det var rart at høre denne udtalelse, særlig på baggrund af de vidtrækkende lempelser, der ligger i det fremsatte forslag. Det ærede medlem sagde også, at militærnægterne gerne ville yde en indsats i forsvaret. Det tvivler jeg ikke om. Jeg tror, at når antallet

ikke er større, end det er, de 75, så er det for langt, langt den overvejende parts ved-kommende, måske for dem alle, virkelig samvittighedsgrunde, der tilsiger dem at komme ind i det civile arbejde; men når så den ærede ordfører for forslagsstillerne også slår fast, at de virkelig ønsker at yde en indsats i forsvaret, men, tilføjes det, blot efter andre metoder eller på anden måde, så kan man ikke undgå, at tanken ledes hen på civilforsvaret. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Øster-gaard, der ligefrem gik så langt som at foreslå, at CA-lejrene burde nedlægges og de pågældende underlægges civilforsvaret.

Vi ved jo alle sammen, at civilforsvaret er af temmelig ny dato. Hvis vi havde haft civilforsvaret på det tidspunkt, da pro-blemet om dem, der ikke ønskede at gen-nemgå den militære uddannelse, opstod, tror jeg, at man ville have fundet frem til en anden ordning end de civile arbejdsleje, som man har i dag. Jeg vil gerne under-strege, at jeg synes, at det for de mennesker, der af samvittighedsgrunde — jeg mener udtrykkelig samvittighedsgrunde og ikke blot religiøse grunde, som det ærede medlem hr. O. Mathiasen var inde på — ikke ønsker denne uddannelse, burde være sådan, at de kunne komme ind i det civile forsvar, og ethvert forsøg på at fremstille civilforsvaret som en militær foranstaltning må jeg til-bagevise. Det er en civil foranstaltning, og enhver, som af samvittighedsgrunde ikke ønsker at bære våben, burde kunne finde sin plads i civilforsvaret.

Det ærede medlem hr. Østergaard spurgte, om der i praksis var adgang til under mili-tærtjenesten at blive overflyttet til civilt arbejde, og jeg forstod, at det ærede medlem hr. Bækgaard gerne ville vide, om man, hvis de unge, efter at de var begyndt at aftjene deres værnepligt, havde fået sam-vittighedsskrupler og ønskede at blive fritaget, undersøgte — jeg tror, det ærede medlem sagde bestandigheden af de skrup-ler, de havde fået. For at der ikke skal være nogen misforståelse, vil jeg gerne sige, at en sådan undersøgelse tror jeg ikke man foretager. Jeg er indstillet på, at man bør respektere de unge mennesker, som, efter at de har påbegyndt den militære uddannel-se, får samvittighedsskrupler eller religiøse skrupler. Derfor vil jeg også gerne under-strege, at det allerede i dag er sådan i prak-